

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M., a Mgr. Zdeňka Macháčka ve věci,

žalobce: X, narozený dne X
bytem X
zastoupen advokátem Mgr. Jiřím Douskem
SPOLAK advokátní kancelář s.r.o.
sídlem 8. března 21/13, Liberec 5 - Kristiánov

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 1. 2020, č. j. X,

takto:

- I. Žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 23. 1. 2020, č. j. X, se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 11. 11. 2019, č. j. X. Uvedeným prvostupňovým rozhodnutím byla dle § 44a odst. 11 ve spojení s § 46e odst. 1 a dále ve spojení s § 37 odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žádost žalobce o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty, neboť žalobce k žádosti předložil náležitosti, v nichž uvedené údaje podstatné pro posouzení žádosti neodpovídají skutečnosti.
2. Žalobce v žalobě nejprve namítal, že mu byla v průběhu správního řízení upřena možnost namítat podjatost úřední osoby, neboť ta mu před vydáním rozhodnutí správního orgánu I. stupně nebyla známa. Po celou dobu bylo totiž vedeno správní řízení Ministerstvem vnitra, odborem azylové a migrační politiky, oddělení pobytu cizinců Liberecký kraj (Liberec), rozhodnutí však vydal odbor azylové a migrační politiky, oddělení pobytového správního řízení Ústecký kraj (Ústí nad Labem).
3. Žalobce dále tvrdil, že správní orgány nesprávně vyhodnotily skutečnosti získané zejména z jeho účastnického výsledku dne 12. 8. 2019. Závěr, že žalobce nemá v České republice žádné pevné vazby, je chybný. Žalobce jasně uvedl, že v České republice žije jeho strýc X, s nímž žalobce bydlí na stejné adrese. Správním orgánům bylo rovněž známo, že si žalobce ve Vietnamu půjčil vyšší finanční částku, aby mu bylo umožněno vycestovat do České republiky, a pokud by tento svůj dluh vůči bance řádně a včas nesplatil, rodiče žalobce by přišli ve Vietnamu o dům, který byl k zajištění dluhu zastaven. Z výše uvedených skutečností dle žalobce jednoznačně vyplývá, že nevyhovění jeho žádosti o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty by znamenalo nepříznivý zásah do soukromého života nejen žalobce, ale i jeho nejbližších rodinných příslušníků. Zjištěný skutkový stav tak nemá oporu ve správním spise. Napadené rozhodnutí je v rozporu s požadavkem přiměřenosti ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalovaný v tomto ohledu postupoval zcela formalisticky a vůbec se nezabýval článkem 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
4. Správní orgány měly dle žalobce také zjišťovat možné pochybení na straně agentury práce, od té však nebylo vyžádáno žádné vysvětlení. Žalobce je cizinec, který se ne zcela orientuje v právních předpisech České republiky, což měl správní orgán I. stupně, resp. žalovaný zohlednit.
5. V další žalobní námitce žalobce uvedl, že mu nebyl ze strany správního orgánu I. stupně dán prostor k seznámení se s podklady prvostupňového rozhodnutí. Žalobce zájem o seznámení se s podklady jednoznačně projevil, což chtěl doložit výsledkem zaměstnankyně advokátní kanceláře svého právního zástupce, ten ale správní orgány neprovedly, aniž by vysvětlily proč.
6. Žalovaný postupoval v rozporu se zásadou materiální pravdy, neboť pouze okopíroval závěry správního orgánu I. stupně. Žalovaný v rozhodnutí nevysvětlil ani příčinnou

souvislost

s § 37 odst. 1 písm. d) a § 46e odst. 1 zákona o pobytu cizinců, které jsou zmíněny ve výroku rozhodnutí.

7. Z uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil, věc mu vrátil k dalšímu řízení a žalobci přiznal náhradu nákladů řízení.
8. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný konstatoval, že námitku podjatosti úřední osoby, která vydala rozhodnutí správního orgánu I. stupně, vznesl žalobce poprvé až v žalobě, v odvolacím řízení ji neuplatnil. K takové námitce by proto neměl krajský soud přihlídnout. Žalobce měl nadto podjatost úřední osoby namítat v okamžiku, kdy se o ní dozvěděl, v souladu s § 14 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“). Žalovaný dále zdůraznil, že žádost žalobce byla zamítnuta s odkazem na § 37 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, nikoli § 37 odst. 2 téhož zákona, proto správní orgán I. stupně nebyl povinen posuzovat dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. V této souvislosti žalovaný poukazyval na usnesení Ústavního soudu ze dne 24. 4. 2012, sp. zn. Pl ÚS 23/11, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 - 71. Žalovaný v napadeném rozhodnutí citoval § 44a odst. 11 zákona o pobytu cizinců, který odkazuje na § 46e téhož zákona, jenž stanoví další důvody pro zamítnutí žádosti o prodloužení zaměstnanecké karty. Ustanovení § 46e odst. 1 zákona o pobytu cizinců pak odkazuje na § 37, který jako jeden z důvodů pro zamítnutí žádosti v odst. 1 písm. d) uvádí, že cizinec k žádosti doloží doklady, v nichž uvedené údaje podstatné pro posouzení žádosti neodpovídají skutečnosti. Konstrukce výrokové části rozhodnutí správního orgánu I. stupně je tak dle žalovaného v souladu se zákonem. Ve zbytku žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí a navrhoval žalobu zamítnout.
9. Z obsahu správního spisu byly zjištěny tyto pro danou věc podstatné skutečnosti:
10. Dne 14. 1. 2019 podal žalobce žádost o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty. Dne 10. 4. 2019 doložil pracovní smlouvu sepsanou téhož dne s agenturou práce X na pracovní pozici pomocný operátor, se dnem nástupu do zaměstnání 10. 4. 2019, s místem výkonu práce X, X, na dobu určitou, a to od 10. 4. 2019 na dobu trvání dočasného přidělení zaměstnance k uživateli, ke kterému je zaměstnanec v souvislosti s uzavřením této smlouvy přidělen, event. na dobu trvání rámcové dohody o dočasném přidělování zaměstnanců uzavřené mezi zaměstnavatelem a uživatelem, u kterého je zaměstnanec v souvislosti s touto smlouvou dočasně přidělen. Dále byl doložen pokyn k dočasnému přidělení zaměstnance agentury práce k jinému uživateli, který byl sepsán rovněž dne 10. 4. 2019. Pokyn k dočasnému přidělení byl sepsán mezi zaměstnavatelem (agenturou práce X a zaměstnancem (žalobcem) k výkonu práce k zaměstnavateli X s místem výkonu práce u uživatele X, X, X,X.
11. Správní orgán I. stupně si dne 6. 6. 2019 přes webové rozhraní vyhotovil z integrovaného portálu MPSV informace o pracovním místě vedeném pod č. X, kde bylo uvedeno, že pracovní profesí je operátor výroby u firmy X, X, s místem výkonu práce X, X,X. V poznámce k pracovnímu místu bylo zopakováno, že místem výkonu práce je X, X.
12. Dne 12. 8. 2019, byl proveden účastnický výslech žalobce ve věci jeho žádosti o prodloužení

doby platnosti zaměstnanecké karty. Žalobce uvedl, že je zaměstnán u společnosti X se sídlem v X, a to od 10. 4. 2019. Pro společnost pracuje na pozici montážní dělník. V rámci pokynu k dočasnému přidělení pracuje na adrese X, pro společnost X. Žalobce dále uvedl, že po celou dobu práce pro společnost X nikdy nebyl přidělován k žádnému jinému zaměstnavateli, ani na žádné jiné adrese nepracoval. Na otázku, zda má v České republice nepostradatelné kulturní, společenské či jiné vazby, konstatoval, že nemá. V České republice má strýce, s nímž bydlí na stejné adrese ve X. Ve Vietnamu žijí rodiče žalobce a jeho dva bratři. Zamítnutí žádosti o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty by významným způsobem zasáhlo do jeho soukromého života, neboť si ve Vietnamu půjčil hodně peněz v bance, aby se dostal do České republiky, které musí splácet. Pokud by je nesplatil, rodiče by přišli o dům, který je proti uvedené půjčce v zástavě. Z banky si na pobyt v České republice musel půjčit 15 000 USD, aby mohl zaplatit zprostředkovatelům ve Vietnamu, kteří mu pobyt v České republice zajistili, což je běžná praxe.

13. Rozhodnutím ze dne 11. 11. 2019 správní orgán I. stupně žádost žalobce o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty zamítl. Konstatoval, že výpověď žalobce potvrzuje dřívější zjištění správního orgánu, že údaje uvedené v dokladech prokazujících pracovní právní vztah žalobce na území České republiky ve formě pracovní smlouvy a pokynu k dočasnému přidělení ke společnosti X neodpovídají skutečnosti, neboť v těchto dokladech je jako místo výkonu práce uveden X, X, X, X a X, nikde není uvedena adresa X, popřípadě jen X, na které je žalobce zaměstnán. Místo výkonu práce, které žalobce sdělil při výsledku do protokolu, odpovídá místu, které bylo uvedeno i v integrovaném portálu MPSV informace o pracovním místě pod č. X v charakteristice pracovního místa a toto místo je opětovně uvedeno i v poznámce k volnému místu. Náležitosti prokazující pracovní právní vztah jsou tak svým obsahem (místem výkonu práce) sjednány na jinou pracovní pozici s jiným místem výkonu práce, než na kterém je žalobce ve skutečnosti na základě povolené zaměstnanecké karty zaměstnán. Dle doložené pracovní smlouvy je místo výkonu práce X., X, což je sídlo zaměstnavatele - agentury práce, ale dle žalobcem doloženého pokynu k přidělení bylo upřesněno pro jakou společnost a na jaké místo výkonu práce bude žalobce přidělen. Správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že žádosti žalobce nelze vyhovět, neboť doklady prokazující pracovní právní vztah, které předložil, neodpovídají skutečnosti. Správní orgán se také zabýval otázkou, zda důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců důvodu pro neprodloužení platnosti zaměstnanecké karty. Dle správního orgánu I. stupně dopad do rodinného života žalobce rozhodnutí o neprodloužení platnosti zaměstnanecké karty mít nebude, neboť ten má rodinné vazby v zemi původu, kde má rodiče a dva bratry, v České republice má pouze strýce. Žalobce navíc v České republice pobývá teprve od konce roku 2016, tudíž jeho vazby k zemi původu nebyly zprůtrhány. Žalobce je v produktivním věku a v případě návratu do Vietnamu není jeho věk ani zdravotní stav omezujícím kritériem pro získání zaměstnání. Správní orgán I. stupně tedy dospěl k závěru, že dopad rozhodnutí do soukromého života žalobce je přiměřený.
14. Napadeným rozhodnutím žalovaný odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně zamítl. Žalovaný se s posouzením správního orgánu I. stupně ztotožnil. Konstatoval, že z výsledku žalobce a z výpisu z centrální evidence volných míst obsaditelných držiteli zaměstnanecké karty je patrné, že skutečné místo výkonu práce žalobce je na adrese X. Žalobce tedy k žádosti doložil doklad v podobě pracovní smlouvy ze dne 10. 4. 2019, a s ní spojený pokyn k dočasnému přidělení z téhož dne, v němž uvedený údaj neodpovídá

skutečnosti, neboť zde není jako místo výkonu práce uvedena adresa X, resp. je zde uvedeno místo výkonu práce zcela odlišné. Místo výkonu práce je přitom údajem podstatným pro posouzení žádosti. Je jedním z údajů, na základě kterého se uchazeči o zaměstnání z řad občanů České republiky a Evropské unie rozhodují při volbě konkrétního zaměstnání. Správní orgán I. stupně se dle žalovaného neměl povinnost zabývat dopady napadeného rozhodnutí ve smyslu § 174 a zákona o pobytu cizinců s ohledem na důvod zamítnutí žádosti (§ 37 odst. 1 písm. d/) zákona o pobytu cizinců. Co se týče finančních závazků žalobce, žalovaný dodal, že bylo zcela na jeho svobodné vůli, zda si vezme půjčku za účelem opatření si finančních prostředků na zprostředkování zaměstnanecké karty na území České republiky. Česká republika není zodpovědná za případnou neschopnost žalobce splácet tyto závazky v situaci, kdy mu není ze zákonných důvodů prodlouženo pobytové oprávnění. K pobytu žalobcova strýce na území České republiky žalovaný zdůraznil, že v řízení nebylo tvrzeno, že by žalobcův strýc byl na žalobci jakkoli závislý, nebo naopak že by pobytové oprávnění strýce jakkoli souviselo s pobytovým oprávněním žalobce. K námitce neumožnění nahlédnutí do spisového materiálu žalovaný uvedl, že od doručení výzvy k seznámení se s podklady do vydání prvostupňového rozhodnutí uplynuly fakticky dva měsíce, během nichž bylo možno do spisového materiálu nahlédnout. Tvrzení zástupce žalobce, že mu nahlédnutí do spisového materiálu nebylo umožněno, považoval žalovaný za neprůkazné. Výslech zaměstnankyně zástupce žalobce by dle žalovaného k objasnění věci nepřispěl, proto jej neprovedl.

15. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2001 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s., vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu ve smyslu § 75 odst. 1 s. ř. s.
16. K projednání žaloby soud nařídil ústní jednání, při němž účastníci setrvali na svých dosavadních stanoviscích a nežádali provádění dokazování.
17. Dle § 44a odst. 11 zákona o pobytu cizinců *ministerstvo platnost zaměstnanecké karty neprodlouží, nesplňuje-li cizinec podmínky uvedené v § 42g odst. 2 písm. a), b) a c), § 42g odst. 3 věť první nebo v § 42g odst. 4 anebo je-li důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti zaměstnanecké karty (§ 46e), a dále, jestliže Úřad práce České republiky - krajská pobočka nebo pobočka pro hlavní město Prahu vydal závazné stanovisko, že další zaměstnávání cizince nelze vzhledem k situaci na trhu práce povolit. Ustanovení § 42g odst. 3 věta druhá a § 46 odst. 6 písm. d), e) a f) se použije obdobně. Jestliže bylo v průběhu řízení o žádosti o prodloužení zaměstnanecké karty učiněno oznámení podle § 42g odst. 7, 8 nebo 10, má se za to, že cizinec žádá o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty z důvodu zaměstnávání na poslední oznámenou pracovní pozici.*
18. Dle § 46e odst. 1 zákona o pobytu cizinců *ministerstvo zruší platnost zaměstnanecké karty z důvodů uvedených v § 37, z důvodu uvedeného v § 46 odst. 6 písm. b), d) nebo e) a dále, jestliže cizinci nebyla uznána odborná kvalifikace příslušným uznávacím orgánem.*
19. Dle § 37 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců *ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec v žádosti o udělení víza uvedl nepravdivé údaje nebo k žádosti předložil padělané anebo pozměněné doklady nebo doklady, v nichž uvedené údaje podstatné pro*

posouzení žádosti neodpovídají skutečnosti.

20. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.* Podle odst. 3 uvedeného ustanovení *přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví.*
21. Podle článku 8 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod *má každý právo na respektování svého soukromého a rodinného života.* Podle článku 8 odst. 2 Úmluvy *státní orgán nemůže do výkonu práva na respektování rodinného a soukromého života zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.*
22. Soud souhlasí s žalovaným, že konstrukce výrokové části rozhodnutí správního orgánu I. stupně je v souladu se zákonem a již ze samotné citace všech výše uvedených ustanovení vyplývá jejich vzájemná návaznost a důvod zamítnutí žádosti žalobce.
23. Námitku, že žalobci byla v průběhu správního řízení upřena možnost namítat podjatost úřední osoby, považuje zdejší soud za čistě účelovou. Dle § 14 odst. 3 správního řádu *účastník řízení může namítat podjatost úřední osoby, jakmile se o ní dozví. K námitce se nepřihlídně, pokud účastník řízení o důvodu vyloučení prokazatelně věděl, ale bez zbytečného odkladu námitku neuplatnil. O námitce rozhodne bezodkladně usnesením služebně nadřízený úřední osoby nebo ten, kdo má obdobné postavení (dále jen "představený").* Žalobce však v průběhu správního řízení námitku podjatosti úřední osoby vůbec neuplatnil, i když se nejpozději z rozhodnutí správního orgánu I. stupně musel dozvědět, která úřední osoba ve věci rozhodovala.
24. K námitce neumožnění nahlédnutí do spisového materiálu se podrobně vyjádřil již žalovaný v napadeném rozhodnutí (str. 7). Krajský soud se se závěry učiněnými žalovaným k této žalobní námitce v napadeném rozhodnutí, ztotožnil. Nebylo by praktické ani časově úsporné, aby bylo řečeno v rozhodnutí krajského soudu stejnými slovy v podstatě to samé. Na základě obsahu správního spisu má zdejší soud za prokázané, že výzva k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí byla právnímu zástupci žalobce doručena dne 4. 9. 2019 a žalobce tak měl dostatek času se s podklady rozhodnutí seznámit.
25. Odvolává-li se žalobce na to, že jako cizinec se ne zcela orientuje v právních předpisech České republiky, lze pouze konstatovat, že neznalost cizineckého zákona jde k jeho tíži. Argument, že správní orgán I. stupně měl zkoumat případné pochybení agentury práce, pak není z hlediska důvodnosti žaloby relevantní.
26. K otázce přiměřenosti ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců, je třeba zdůraznit, že toto ustanovení stanoví pouze to, jakými okolnostmi se má správní orgán zejména zabývat v

případech, kdy je povinen zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí podle zákona o pobytu cizinců. U kterých rozhodnutí je tak správní orgán povinen učinit, je třeba zhodnotit na základě jiných částí právního řádu než § 174a zákona o pobytu cizinců, přičemž tuto povinnost nelze vztahovat na všechna rozhodnutí učiněná podle zákona o pobytu cizinců (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016 - 30, ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016 - 30, a ze dne 9. 3. 2017, č. j. 7 Azs 338/2016 - 39). Typicky se posoudí přiměřenost dopadů rozhodnutí, u nichž to zákon o pobytu cizinců podle § 174a odst. 3 výslovně stanoví, tj. například v případě rozhodování podle § 19 odst. 1, § 37 odst. 2, § 46a odst. 2, § 77 odst. 2 zákona o pobytu cizinců a některých dalších rozhodnutí.

27. Byť zákon o pobytu cizinců nestanovuje povinnost zkoumat dopady rozhodnutí podle § 37 odst. 1 do soukromého a rodinného života cizince, s ohledem na mezinárodní závazky České republiky nelze od takového zkoumání vždy upustit, pokud cizinec takovou námitku vznesl. Znamená to, že pokud cizinec vznesl konkrétní námitku týkající se nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života, správní orgán se s touto námitkou musí vypořádat (srov. též nedávné rozsudky ze dne 12. 12. 2019, č. j. 10 Azs 310/2019 - 32, či ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019 - 39). Na tom nic nemění ani novela § 174a zákona o pobytu cizinců, která do tohoto ustanovení vložila s účinností od 15. 8. 2017 nový odst. 3 (k tomu obdobně srov. rozsudek ze dne 19. 12. 2018, č. j. 8 Azs 290/2018 - 27, č. 3852/2019 Sb. NSS).
28. V posuzované věci se správní orgány námitkou nepřiměřenosti zásahu do žalobcova rodinného a soukromého života z tohoto pohledu zabývaly. Dle správního orgánu I. stupně dopad do rodinného života žalobce rozhodnutí o neprodloužení platnosti zaměstnanecké karty mít nebude, neboť ten má rodinné vazby v zemi původu, kde má rodiče a dva bratry, v České republice má pouze strýce. Pokud jde o dopad rozhodnutí do žalobcova soukromého života, dospěl správní orgán I. stupně k závěru, že je přiměřený. Zdůraznil, že žalobce v České republice pobývá teprve od konce roku 2016, tudíž jeho vazby k zemi původu nebyly zpřetrhány. Žalobce je v produktivním věku a v případě návratu do Vietnamu není jeho věk ani zdravotní stav omezujícím kritériem pro získání zaměstnání. K pobytu žalobcova strýce na území České republiky žalovaný doplnil, že v řízení nebylo tvrzeno, že by žalobcův strýc byl na žalobci jakkoli závislý, nebo že by pobytové oprávnění strýce jakkoli souviselo s pobytovým oprávněním žalobce. Zdůraznil také, že Česká republika není zodpovědná za případnou neschopnost žalobce splácet finanční závazky žalobce v situaci, kdy mu není ze zákonných důvodů prodlouženo pobytové oprávnění. Správní orgány se tedy k těm zásahům do soukromého a rodinného života žalobce, které byly ze skutkových zjištění zřejmé, adekvátně vyjádřily. Při zjišťování skutkového stavu v takovýchto případech hraje stěžejní roli výpověď samotného cizince, který je nejlépe schopen popsat své soukromé a rodinné poměry. Žalovaný i prvostupňový správní orgán dostatečně zjistili stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a své rozhodnutí dostatečně odůvodnily v souladu s požadavky uvedenými v § 68 odst. 3 správního řádu
29. Na základě shora přijatých důvodů soud žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
30. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem,

které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

31. V souzeném případě měl úspěch žalovaný správní orgán, ten náhradu nákladů řízení nepožadoval, ostatně mu ani žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Liberec dne 9. prosince 2020

Mgr. Lucie Trejbalová
předsedkyně senátu